Για το ράσο των κληρικών (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Δεκεμβρίου, 2013

Εσείς θεωρείτε, τίμιε πατέρα, λεπτομέρεια την ένδυση των ιερέων, τα γένια και τα μαλλιά, και παραξενεύεστε, που η υψηλότερη εκκλησιαστική εξουσία φροντίζει περί αυτού.
Εν τω μεταξύ συνεχίζετε να μιλάτε για τη σημασία της αναμόρφωσης της εξωτερικής εμφάνισης και συμπεριφοράς των ιερέων. Πως ταιριάζει αυτό; Και λεπτομέρεια και σημαντική αναμόρφωση;

Όμως ο κάθε φίλος της Εκκλησίας πρέπει να αναρωτηθεί γιατί οι στρατιωτικοί του γήινου βασιλείου δεν εξεγείρονται ενάντια στη δική τους στολή, ούτε οι τελωνιακοί, ούτε οι υπάλληλοι της εφορίας, ούτε οι δασοφύλακες, ούτε οι σιδηροδρομικοί; Αλλά φορούν εκείνο που άλλος τους όρισε σαν στολή χωρίς παράπονο, και συμπεριφέρονται έτσι όπως διατάχθηκαν.

Πως οι στρατιωτικοί του Βασιλιά των Ουρανών είναι οι μόνοι που ξεσηκώνονται εναντίον της στολής τους και των κανόνων περί της συμπεριφοράς τους; Εάν ο λαός θέλει να βλέπει τον ιερέα του με ράσο, με γένια και μαλλιά, τότε όλοι οι άλλοι διάλογοι σταματούν. Εάν ο λαός μισεί να βλέπει τον ιερέα στο ρούχο του έμπορα, χωρίς γένια και χωρίς μαλλιά, τότε αυτή η αναμόρφωση πρέπει οπωσδήποτε να απομακρυνθεί σαν προσβολή της συνείδησης των πιστών του ευσεβή λαού.

Σ’ αυτό το πράγμα, λοιπόν, το μέτρο είναι η λαϊκή αίσθηση και κρίση, και οπωσδήποτε όχι η ιδιωτική προτίμηση κάποιων ιερέων. Εξάλλου, εφόσον το μακρύ γένι και τα μαλλιά δεν είναι βαριά στους ποιητές, στους καλλιτέχνες, ακόμα και στους σοσιαλιστικούς αρχηγούς, πως μπορεί να είναι βαρύ στους ιερείς του Χριστού, στους πνευματικούς και τους ποιμένες του λαού;

Ο όσιος Ιερώνυμος γράφει ειρωνικά περί των στολισμένων ιερέων της εποχής του:

«Ντρέπομαι να το πω, αλλά υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι λαμβάνουν το ιερατικό ή διακονικό αξίωμα με στόχο, να κάνουν παρέα πιο ελεύθερα με γυναίκες. Φροντίζουν αποκλειστικά περί του ενδύματός τους, περιποιούνται τα μαλλιά τους, φορούν πολύτιμα δαχτυλίδια, φυλάγονται από της σκόνη, μόλις που ακουμπούν το χώμα με τα πόδια τους. Πρέπει να σκεφθείς, ότι πρόκειται για νεόνυμφους γαμπρούς και όχι για ιερείς!».

Στους αρχαίους
τα γένια ήταν χαρακτηριστικό των φιλοσόφων. Μια φορά στη Ρώμη, εξαιτίας πολλών
τσαρλατάνων φιλοσόφων, ο καίσαρας διέταξε όλοι οι φιλόσοφοι να ξυρίσουν τα γένια τους. Σ’ αυτό απάντησε ο Επίκτητος, ο μεγαλύτερος φιλόσοφος εκείνης της εποχής: «Ο καίσαρας μπορεί να μου πάρει το κεφάλι, όχι τα γένια!». Τόσο εκτιμούσε τούτο το εξωτερικό χαρακτηριστικό της κλήσης του.

Αλλά όλα αυτά
είναι λεπτομέρεια, θα πείτε. Είναι λεπτομέρεια, χωρίς αμφιβολία. Μπροστά στην ψυχή και στον χαρακτήρα ενός χριστιανού το ρούχο και τα γένια και τα μαλλιά είναι εντελώς ασήμαντο πράγμα. Όμως η ζωή αποτελείται από τα σημαντικά και τα ασήμαντα. Και η πίστη μας είναι τόσο αριστοκρατικό και λεπτό πράγμα, ώστε και τα ψιλοπράγματα, μπορούν να την ωφελούν ή να τη ζημιώνουν.

Όταν το λογικό
ποίμνιο θέλει οι ποιμένες του να είναι διαφορετικοί από αυτό και στην εξωτερική εμφάνιση, και να έχουν καθορισμένα σημάδια αναγνώρισης, τότε ως προς τι η αντίρρηση; Οι καθολικοί ιεραπόστολοι στο Κιτάι, υπολογίζοντας και την ψυχολογία του περιβάλλοντος στο οποίο κηρύττουν, δεν ντρέπονται να φορούν πλεξίδες στα μαλλιά και μακριά καφτάνια και τουρμπάνια. Τότε γιατί οι φιλόχριστοι ιερείς να αντιδρούν στον λαό και με τα ψιλοπράγματα να θέτουν υπό αμφισβήτηση τα μεγάλα πράγματα της ζωής και της προόδου των πιστών;

Ειρήνη σε σας
από τον Κύριο

("Δεν φτάνει μόνο η πίστη" - Εκδόσεις Εν Πλω)

(Πηγή: anavaseis.blogspot.gr)